

Het Boek Daniël - Vijfenveertig

De symbolische transformatie: ontrafeling van het mysterie van het dagelijks offer in het boek Daniël

Jeff Pippenger
2024-01-09

Het „dagelijkse” in het boek Daniël werd door William Miller erkend als een symbool van het heidense Rome of van het heidendom, maar in de laatste dagen is het het symbool van de verwerping van de fundamentele waarheden van William Miller. Het vertegenwoordigt het einde van een opstand die begon in 1863, met de verwerping van Millers begrip van Mozes’ „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. Toen het adventisme de juiste identificatie van „het dagelijkse” als heidendom verwierp, maakten zij van het symbool van Satan een symbool van Christus. Jesaja duidt aan dat dit werk een omkering van de orde was. De verwerping van „het dagelijkse” werd in de jaren 1930 gevestigd (de derde generatie van het adventisme), maar sinds 1901 (de tweede generatie van het adventisme) was het reeds een punt van controverser geweest. Zoals bij het oude Israël leidde een voortschrijdende verwerping van de waarheid tot de aanvaarding van een dwaling die de elementen van de onvergeeflijke zonde bevatte.

De onvergeeflijke zonde van de haarklovede Joden werd uitgebeeld toen zij de werken die Christus had gedaan, vereenzelvigden met de werken van Satan. Het oude Israël is het voornaamste symbool van het moderne Israël, en het moderne Israël deed precies hetzelfde, zij het omgekeerd. Het nam de werken van Satan (heidendom) en schreef die werken toe aan Christus. De opstand van het oude Israël omvat ook hun keuze van Satan als hun koning.

Toen Pilatus dan dat woord hoorde, bracht hij Jezus naar buiten en ging zitten op de rechterstoel, op een plaats die Het Plaveisel genoemd wordt, maar in het Hebreeuws Gabbatha. En het was de voorbereiding van het pascha, en omstreeks het zesde uur; en hij zeide tot de Joden: Zie, uw Koning! Maar zij riepen uit: Weg met Hem, weg met Hem, kruisig Hem. Pilatus zeide tot hen: Zal ik uw Koning kruisigen? De overpriesters antwoordden: Wij hebben geen koning dan de keizer. Toen leverde hij Hem dan aan hen over om gekruisigd te worden. En zij namen Jezus en leidden Hem weg. Johannes 19:13–16.

Pilatus was de vertegenwoordiger van het heidense Rome, en Zuster White stelt vast dat de draak die in Openbaring hoofdstuk twaalf uit de hemel werd geworpen, Satan is; maar in secundaire zin is de draak ook het heidense Rome. De draak wordt daarom gesymboliseerd door „het gedurig offer”. Het einde van het verzet van het oude Israël, toen zij openlijk verklaarden: „Wij hebben geen koning dan de keizer”, vormde hun openbare belijdenis dat zij onderdanen van hun koning waren, en hun koning was Satan. Dat verzet tegen God als Koning begon in de dagen van de profeet Samuël, toen zij God als hun koning verwierpen en eisten dat hun een menselijke koning gegeven zou worden, opdat zij zouden zijn als de andere volken.

Toen vergaderden zich al de oudsten van Israël, en zij kwamen tot Samuel te Rama, en zeiden tot hem: Zie, gij zijt oud geworden, en uw zonen wandelen niet in uw wegen; stel nu dan een

koning over ons aan om ons te richten, zoals al de volken. Maar deze zaak was kwaad in Samuels ogen, toen zij zeiden: Geef ons een koning om ons te richten. En Samuel bad tot de HEERE. En de HEERE zeide tot Samuel: Luister naar de stem van het volk in alles wat zij tot u spreken; want niet u hebben zij verworpen, maar Mij hebben zij verworpen, dat Ik geen Koning over hen zou zijn. Overeenkomstig al de daden die zij gedaan hebben van de dag af dat Ik hen uit Egypte heb doen optrekken tot op deze dag, waarmee zij Mij verlaten en andere goden gediend hebben, zó doen zij ook u. 1 Samuel 8:4–8.

Het oude Israël heeft nooit onderkend dat het God had verworpen, noch dat hun verlangen naar een aardse koning zich zó zou ontwikkelen dat zij de Messias kruisigden en Satan tot hun koning kozen. Hun opstand was voor hun eigen ogen verborgen door hun eigengerechte denkbeelden dat zij, ondanks het verwerpen van God, toch nog steeds het uitverkoren volk waren; want, zo redeneerden zij, God handhaafde immers nog altijd een heilige profetische bediening, zelfs na Samuël.

Zij verstonden de profetische bediening van de profeten verkeerd en meenden dat de aanwezigheid van Gods profeten bewees dat zij Gods uitverkoren volk waren. Zij zagen niet in dat zij ver van God verwijderd waren en dat de profeten hen terug tot God trachtten te leiden, want zij beschouwden de werkzaamheid van de profeten als een bewijs van Gods leiding. Dit ondanks hun voortdurende verwerping van alle boodschappen van de profeten die tot hen waren gezonden. Dezelfde misleiding kwam in 1863 over het adventisme.

Het adventisme verwierp de beweging die door de bediening van William Miller was samengebracht, en koos ervoor een wettelijk geregistreerde kerk te worden in hetzelfde jaar waarin het de boodschap van Mozes van de „zeven tijden” verwierp, zoals gebracht door Elia (William Miller). In datzelfde jaar brachten zij een vervalste profetische kaart voort, die niet langer gelezen kon worden en niet langer kon „spreken” overeenkomstig Habakuk 2:3, want zij vereiste een bijlage ter verklaring ervan. Habakuks kaarten konden gelezen worden zoals zij waren en daarom konden zij „spreken”.

Het adventisme weigerde enig zelfonderzoek te verrichten naar de keuze die het in 1863 had gemaakt; zij hadden immers de profetes in hun midden, hetgeen bewees dat zij het overblijfselvolk waren dat in het boek Openbaring wordt aangeduid als hebbende de Geest der Profetie. Zij openbaarden dezelfde geest en houding als het oude Israël, en de opstand die begon met de verwerping van het eerste juweel dat door Miller was ontdekt, leidde uiteindelijk ook tot hun verwerping van Millers identificatie van het juweel van „het dagelijks” (the daily).

Het moderne Israël verwierp Millers begrip van „het dagelijks” als een symbool van het heidense Rome, dat op zijn beurt een symbool van Satan is, en beweerde dat „het dagelijks” een symbool van Christus is. Met andere woorden, het moderne Israël koos ervoor een satanisch symbool te aanvaarden als een symbool van Christus. Evenals het oude Israël verklaarde dat het geen koning had dan alleen Caesar, een vertegenwoordiger van het heidense Rome, dat een symbool van Satan is.

Wat de profetische toepassing betreft, vereiste die keuze dat het moderne Israël hoofdstukken zeven, acht en negen van Daniël opnieuw zou moeten definiëren—juist de hoofdstukken die door de rivier de Ulai worden voorgesteld en die de vermeerdering van kennis in de Milleritische geschiedenis vormden. Zij zouden gedwongen zijn die hoofdstukken te veranderen, want hoofdstuk acht verwijst driemaal rechtstreeks naar „het dagelijkse”.

Gedwongen door de geschiedenis waarin het visioen van de rivier de Ulai werd ontzegd, konden de Millerieten vóór de wederkomst van Christus en de oprichting van Zijn eeuwigdurend koninkrijk, zoals voorgesteld in Daniël hoofdstuk twee, geen andere aardse koninkrijken zien. Daarom beschouwden zij het vierde koninkrijk van Rome als één koninkrijk met twee aspecten. Die twee aspecten werden rechtstreeks voorgesteld in Daniël hoofdstukken zeven en acht. Daniël geeft te kennen dat het visioen dat hij in hoofdstuk acht ontving, begrepen moest worden in samenhang met het visioen van hoofdstuk zeven.

In het derde jaar van de regering van koning Belsazar verscheen mij, ja, mij, Daniël, een gezicht, na datgene wat mij in het begin verschenen was. Daniël 8:1.

Het visioen „dat aan” Daniël „in het begin verscheen”, was het visioen van hoofdstuk zeven.

In het eerste jaar van Belsazar, de koning van Babel, had Daniël op zijn bed een droom en gezichten in zijn hoofd; daarna schreef hij de droom op en gaf de hoofdinhoud der zaken weer. Daniël 7:1.

De twee visioenen vertegenwoordigen twee aspecten van de koninkrijken van de Bijbelse profetie die eerst in Daniël, hoofdstuk twee, waren voorgesteld. De vier koninkrijken van Babylon, Medo-Perzië, Griekenland en Rome werden herhaald in hoofdstuk zeven, en vervolgens opnieuw in hoofdstuk acht, maar met een onderscheid tussen de politieke elementen van de vier koninkrijken en de religieuze elementen van de vier koninkrijken. In Daniël zeven worden de koninkrijken voorgesteld door roofdieren, maar in hoofdstuk acht worden dezelfde koninkrijken voorgesteld door heiligdomsdieren. Daniël wenste het visioen van hoofdstuk zeven te begrijpen, en Gabriël kwam tot hem om het uit te leggen.

Ik, Daniël, was bedroefd in mijn geest in het midden van mijn lichaam, en de gezichten van mijn hoofd verschrikten mij. Ik naderde tot een van hen die daar stonden, en vroeg hem de waarheid aangaande dit alles. Toen sprak hij tot mij en maakte mij de uitlegging van deze dingen bekend. Deze grote dieren, die met vier zijn, zijn vier koningen, die uit de aarde zullen opkomen. Maar de heiligen des Allerhoogsten zullen het koninkrijk ontvangen, en zij zullen het koninkrijk bezitten tot in eeuwigheid, ja, tot in alle eeuwigheid. Daniël 7:15–18.

Aan Daniël werd meegedeeld dat de vier dieren vier aardse koninkrijken waren die zouden bestaan totdat Gods eeuwig koninkrijk zou worden opgericht, overeenkomstig Daniël hoofdstuk twee. Er zouden vier aardse koninkrijken zijn die aan de komst van Gods eeuwig koninkrijk voorafgingen, zoals voorgesteld door de steen die uit de berg werd losgehouden en in hoofdstuk twee de gehele aarde vervulde.

Zuster White voerde het Milleritische begrip van die vier koninkrijken ver voorbij het Milleritische begrip, toen zij het aardbeest van Openbaring hoofdstuk dertien behandelde.

“Op dit punt wordt een ander symbool ingevoerd. De profeet zegt: ‘En ik zag een ander beest opkomen uit de aarde; en het had twee horens, een lam gelijk.’ Vers 11. Zowel het voorkomen van dit beest als de wijze van zijn opkomst duiden erop dat de natie die het vertegenwoordigt, verschilt van die welke onder de voorgaande symbolen werden voorgesteld. De grote koninkrijken die over de wereld hebben geheerst, werden aan de profeet Daniël voorgesteld als roofdieren, die oprezen toen ‘de vier winden des hemels streden op de grote zee.’ Daniël 7:2. In Openbaring zeventien verklaarde een engel dat wateren ‘volken, en scharen, en natiën, en tongen’ voorstellen. Openbaring 17:15. Winden zijn een symbool van strijd. De vier winden des hemels, die op de grote zee streden, beelden de verschrikkelijke taferelen van verovering en omwenteling uit, waardoor koninkrijken tot macht zijn gekomen.” *The Great Controversy*, 439.

De beesten zijn symbolen van de veroveringen die werden volbracht toen de koninkrijken aan de macht kwamen. Een roofdier vertegenwoordigt profetisch de politieke, economische en militaire macht van een koninkrijk. Dezelfde koninkrijken die in Daniël hoofdstuk twee en zeven worden voorgesteld, worden ook in hoofdstuk acht voorgesteld, maar daar worden zij allen verbonden met elementen die aan Gods heiligdom zijn ontleend, en daardoor vertegenwoordigen zij het religieuze element van de koninkrijken, want zij waren alle een vereniging van kerk en staat.

In het derde jaar van de regering van koning Belsazar verscheen mij, ja mij, Daniël, een gezicht, na hetgeen mij in het begin verschenen was. En ik zag in een gezicht; en het geschiedde, toen ik zag, dat ik te Susan was, in het paleis, dat in de provincie Elam is; en ik zag in een gezicht, en ik was bij de rivier de Ulai. Toen sloeg ik mijn ogen op en zag, en zie, er stond voor de rivier een ram die twee horens had; en de twee horens waren hoog, maar de ene was hoger dan de andere, en de hoogste kwam het laatst op. Ik zag de ram stoten naar het westen, naar het noorden en naar het zuiden, zodat geen dieren voor hem konden standhouden, en er was niemand die uit zijn hand kon verlossen; maar hij deed naar zijn welbehagen en werd groot. En terwijl ik daarop acht sloeg, zie, daar kwam een geitenbok uit het westen over de gehele aarde, zonder de grond aan te raken; en de bok had een aanzienlijke horens tussen zijn ogen. En hij kwam tot de ram met de twee horens, die ik voor de rivier had zien staan, en rende op hem aan in de grimmigheid van zijn kracht. En ik zag hem dicht bij de ram komen, en hij werd verbitterd tegen hem, sloeg de ram en brak zijn beide horens; en er was geen kracht in de ram om voor hem stand te houden, maar hij wierp hem ter aarde en vertrad hem; en er was niemand die de ram uit zijn hand kon verlossen. Daarom werd de geitenbok uitermate groot; en toen hij sterk geworden was, werd de grote horens gebroken; en in zijn plaats kwamen vier aanzienlijke horens op naar de vier winden van de hemel. Daniël 8:1–8.

Hoofdstuk acht begint met Daniël die bevestigt dat hij op dat moment leeft in de geschiedenis van het eerste koninkrijk van de Bijbelse profetie (Babylon), maar zijn visioen duidt geen enkel symbool aan dat Babylon moest voorstellen, want het begint met de ram die het tweede aardse koninkrijk van Medo-Perzië voorstelde. De afwezigheid van een symbool van Babylon is opzettelijk, want een primair kenmerk van Babylon is dat het een koninkrijk voorstelt dat wordt

weggenomen en daarna hersteld, zoals voorgesteld door Nebukadnezars „zeven tijden” waarin hij als een beest leefde. Gedurende die „zeven tijden” wordt een element van geestelijk Babylon (het pausdom) voorgesteld, want het pausdom is het koninkrijk dat gedurende zeventig symbolische jaren wordt vergeten, waarin het een dodelijke wond had. Het feit dat Daniël aangeeft dat hij het visioen ontvangt „in het derde jaar van de regering van koning Belsazar”, duidt Babylon aan als het koninkrijk dat voorafgaat aan het tweede koninkrijk van Medo-Perzië, maar het benadrukt Babylon als het verborgen, of vergeten koninkrijk dat gedurende de dagen van één koning wordt vergeten.

De dieren van hoofdstuk acht zijn geen roofdieren; het zijn dieren die in de heiligdomsdienst als offerdieren werden gebruikt. Het vierde koninkrijk wordt voorgesteld als „een kleine hoorn”, niet als een dier; maar hoorns maakten deel uit van Gods heiligdom, want de altaren in Gods heiligdom hadden hoorns als onderdeel van hun vormgeving.

Niet alleen werden de vier koninkrijken van de profetie door Daniël met heiligdomsterminologie voorgesteld, het verhaal van het hoofdstuk bevat verscheidene woorden die rechtstreeks zijn afgeleid van Gods heiligdomsdienst. De verhalende voorstelling in het hoofdstuk wordt weergegeven met Hebreeuwse woorden ontleend aan de heiligdomsdienst, maar ook de handeling van het brengen van een offer in de heiligdomsdienst is in de structuur van het hoofdstuk ingebouwd. Het feit dat Daniël hoofdstuk zeven en acht opzettelijk met elkaar verbond, maakt voor hen die willen zien duidelijk dat hoofdstuk zeven het staatsbestel van de koninkrijken van de Bijbelse profetie aanduidt en hoofdstuk acht het kerkelijk bestel van de koninkrijken van de Bijbelse profetie aanduidt.

Het adventisme is gedwongen dit feit met satanische fabels toe te dekken, want deze erkenning onthult dat Millers juwelen precies waren zoals God ze had ontworpen. Hun verwerping van Millers begrip van „het dagelijkse” wordt voorgesteld als een bewering dat „God geen inzicht had”, want zij beweren dat, toen God het raamwerk aan Miller gaf (door de bediening van heilige engelen), het niet nauwkeurig was.

Voorwaar, uw omkering van alle dingen zal geacht worden als het leem van de pottenbakker; want zal het maaksel van hem die het gemaakt heeft zeggen: Hij heeft mij niet gemaakt? of zal het gevormde van hem die het gevormd heeft zeggen: Hij had geen verstand? Jesaja 29:16.

Het kader van Miller was de profetische structuur die hij herkende en toepaste, maar vanaf 1863 keerde het adventisme terug tot de theologische toepassingen van het afvallige protestantisme en het katholicisme, teneinde de juwelen van Millers droom te bedekken. Het adventisme aanvaardde een vals kader (het omliggende voorwerp) om het werk, en ook de Maker van het werk, te verwerpen. Door dit te doen, beweren zij dat de Maker van het werk geen inzicht heeft. De verwerping van dat kader was, en is nog steeds, een verwerping van de toename van kennis die in 1798 werd ontzegd. Degenen die de toename van kennis verwerpen, verwerpen het werk en de Maker van het werk, en in de termen van Daniël waren zij “de goddelozen”.

Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 12:10.

De goddelozen zullen goddeloos handelen, waarmee een voortschrijdende, toenemende verwerping van de waarheid wordt aangeduid. De verwerping door de goddelozen van het denkkader is een verwerping van God, en op zijn beurt verwerpt God de goddelozen vanwege de verwerping die zij trachten te bewerkstelligen door middel van een vervalst denkkader.

Mijn volk gaat te gronde door gebrek aan kennis; omdat gij de kennis verworpen hebt, zal Ik ook u verwerpen, zodat gij voor Mij geen priester zult zijn; omdat gij de wet van uw God vergeten hebt, zal Ik ook uw kinderen vergeten. Hosea 4:6.

Gods volk, dat van 1844 tot en met 1863 Gods „priesters” was, werd verworpen wegens hun gebrek aan de „kennis” die door de bediening van William Miller was vermeerderd. Het is belangrijk de context van vers zes in Hosea in overweging te nemen, want die context duidt op een toenemende opstand tegen de waarheid, voorgesteld als de „kennis”.

Hoort het woord des Heren, gij kinderen Israëls; want de Here heeft een rechtsgeding met de inwoners van het land, omdat er geen trouw, geen barmhartigheid en geen kennis van God in het land is. Vloeken en liegen en moorden en stelen en echtbreken breken los, en bloed raakt bloed. Daarom zal het land treuren, en ieder die daarin woont zal wegwijnen, met de dieren des velds en met het gevogelte des hemels; ja, ook de vissen der zee zullen weggenomen worden. Laat echter niemand twisten, noch een ander bestraffen; want uw volk is als zij die met de priester twisten. Daarom zult gij vallen bij dag, en ook de profeet zal met u vallen bij nacht, en Ik zal uw moeder verdelgen. Mijn volk wordt uitgeroeid door gebrek aan kennis; omdat gij de kennis verworpen hebt, zal ook Ik u verwerpen, zodat gij Mij geen priester meer zult zijn; omdat gij de wet van uw God vergeten hebt, zal ook Ik uw kinderen vergeten. Naarmate zij talrijker werden, zondigden zij tegen Mij; daarom zal Ik hun eer in schande veranderen. Zij eten de zonde van Mijn volk, en zetten hun hart op hun ongerechtigheid. En het zal zijn: zoals het volk, zo de priester; en Ik zal hun wegen aan hen bezoeken en hun daden hun vergelden. Want zij zullen eten en niet verzadigd worden; zij zullen hoererij bedrijven en zich niet uitbreiden; omdat zij hebben nagelaten acht te slaan op de Here.

Hoererij en wijn en most nemen het hart weg. Mijn volk vraagt raad aan zijn hout, en zijn staf geeft het te kennen; want de geest der hoererijen heeft hen doen dwalen, en zij hebben gehoereerd van onder hun God vandaan. Zij offeren op de toppen der bergen, en ontsteken reukwerk op de heuvelen, onder eiken en populieren en iepen, omdat hun schaduw goed is; daarom zullen uw dochters hoereren en uw bruiden overspel bedrijven. Ik zal uw dochters niet straffen wanneer zij hoereren, noch uw bruiden wanneer zij overspel bedrijven; want zijzelf zonderen zich af met hoeren, en zij offeren met ontuchtigen; daarom zal het volk dat geen verstand heeft, ten val komen. Al hoereert gij, Israël, laat Juda zich toch niet schuldig maken; en komt niet te Gilgal, noch trekt op naar Bethaven, en zweert niet: Zo waar de HEERE leeft. Want Israël is weerspanning als een weerspanninge vaars; nu zal de HEERE hen weiden als een lam in de ruimte. Efraïm is verbonden aan de afgoden: laat hem begaan. Hun drank is ontaard; zij bedrijven voortdurend hoererij; haar vorsten hebben de schande lief: Geeft. De wind heeft haar in zijn vleugelen samengebonden, en zij zullen beschaamd worden vanwege hun offers. Hosea 4:1–19.

De waarschuwing van Hosea luidt dat „de HEERE een rechtsgeding heeft met de inwoners van het land, omdat er geen waarheid, geen barmhartigheid en geen kennis van God in het land is.” Het adventisme is Gods volk van de laatste dagen. Op de dag dat de man met de stofborstel Millers kamer binnengaat, zal het adventisme, met inbegrip van het volk, de priesters en de profeten, „die geen verstand heeft, ten val komen”, want zij zullen „aan de afgoden verbonden” zijn. Hun afgoden zijn hun vervalste leerstellingen, verweven in een vervalst raamwerk.

De opstand, voorgesteld door de verwerping van de toename van kennis, is een voortschrijdende verheving van opstand die het punt bereikt waarop hun genadetijd eindigt met de uitspraak dat zij verbonden zijn met de vervalste leerstellingen die uit Millers kamer worden weggeveegd. Hun opstand wordt voorgesteld als het voortdurend bedrijven van hoererie. Vanaf 1863 tot aan de sluiting van de genadetijd volhardden zij voortdurend in opstand, totdat zij uit de mond van de Heere worden uitgespuwd.

De opstand van het verwerpen van kennis werd weergegeven door hun „voortdurend” overspel te plegen, en hoewel het niet hetzelfde Hebreeuwse woord is, is de betekenis dezelfde als die van het Hebreeuwse woord „tamid”, dat „voortdurend” betekent, en dat in het boek Daniël wordt vertaald als „het dagelijks offer”.

Wij zullen onze studie van de vier koninkrijken uit de Bijbelse profetie in het volgende artikel voortzetten.

“Toen zag ik met betrekking tot het ‘Dagelijksche’, dat het woord ‘offer’ door menselijke wijsheid is ingevoegd en niet tot de tekst behoort; en dat de Heere degenen die de verkondiging van het uur van het oordeel brachten, het juiste inzicht daarover heeft gegeven. Toen er eenheid bestond, vóór 1844, waren bijna allen verenigd in de juiste opvatting van het ‘Dagelijksche’; maar sinds 1844 zijn, in de verwarring, andere opvattingen aanvaard, en daarop zijn duisternis en verwarring gevolgd.” Review and Herald, 1 november 1850.